

Folketinget
Christiansborg
Socialudvalget
1240 København K

Formanden
5. april 2011

På PTU's vegne fremsendes vedlagt tre korte notater, som PTU anmoder om, at Folketingets Socialudvalg vil overveje at inddrage i de forestående og igangværende forhandlinger:

1. Social førtidspension bør ikke være afhængig af ægtefællens indkomst
2. Ydelser fra en uarbejdsdygtighedsforsikring bør være uafhængig af løn fra fleksjob
3. Efterløn og mennesker med handicap
Ændringer i efterlønsordning bør ikke berøre mennesker med handicap, da disse har behov for en lavere pensionsalder end ikke-handicappede

Jeg er selvsagt med glæde til disposition, hvis der er spørgsmål, som ønskes besvaret eller uddybet.

Venlig hilsen

H. Kallehaug

Formand for PTU
Tidl. landsdommer

Social førtidspension uafhængig af ægtefælleindkomst

PTU foreslår, at social førtidspension gøres uafhængig af hvad, pensionistens ægtefælle tjener.

Formålet er at give en stor gruppe førtidspensionister en indkomstforbedring som ikke forringer andres vilkår, og som er næsten selvfinansieret, idet staten ikke herved mister ret meget.

Det drejer sig om ca. 75.000 familier.

Argumenterne herfor er navnlig,

- at det er mere tidssvarende at se også ægtefæller, som to selvstændige økonomiske individer,
- at det fremmer ægteskabets bevarelse og fjerner et økonomisk motiv for skilsmisse, herunder proforma skilsmisse,
- at ægtefællen til en førtidspensionist ikke fristes til at begrænse sin arbejdsindkomst og ej heller til at forlade arbejdsmarkedet før normal pensionsalder indtræder, og
- at megen kontrol vedrørende eventuelt uægteskabeligt samliv bliver overflødig.

Rødovre, den 4. april 2011

H. Kallehauge
Formand for PTU
Tidl. landsdommer
/chk

Samspillet mellem uarbejdsdygtighedsforsikring og fleksjob

Regeringens forslag om at begrænse løntilskud til de mennesker, der har oppebåret en høj indkomst i fleksjob, vil få alvorlige negative virkninger for dem, der har tegnet en privat uarbejdsdygtighedsforsikring. Dette er formentlig ikke tilsigtet.

Forklaringer på denne oversete skadevirkning for de forsikrede borgere, som på prisværdig vis har søgt at beskytte sig privat imod tab af erhvervsevne er,

at lønindkomst fra fleksjob begrænser eller helt ophæver forsikringsydelse fra arbejdsudygtighedsforsikringer.

at de foreslåede regler flytter grænsen for, hvornår uarbejdsdygtighedsforsikringer kan blive udbetalt så meget, at mange forsikringer bliver værdiløse.

Grænsen bliver så lav, at også lavtlønnede rammes.

Spørgsmålet er, om dette negative samspil mellem privat og offentlig forsørgelse er hensigtsmæssigt og rimeligt. Den borger, som har tegnet en privat forsikring mod tab af erhvervsevne og betalt for den, bør ud fra en privatretlig tankegang have ret til at oppebære sin forsikringsydelse, når skaden er indtrådt.

Den offentligretlige forsørgelse bør meget muligt begrænses som følge af den private indkomst, fordi borgerens behov er nedsat via forsikringsdækning, men omvendt bør forsikrings-selskaberne, der har overtaget en risiko mod præmiebetaling ikke tjene på, at der også sker en vis betaling til borgeren fra det offentlige via løntilskud til fleksjob.

Når lønnen i fleksjob nu begrænses til et vist maksimum på et meget borgerligt jævnmål, vil borgere med arbejdsudygtighedsforsikringer blive ramt dobbelt, idet de både risikerer at miste en høj løn i fleksjob og samtidig også mister så godt som eller lige frem hele deres forsikringsydelse.

Det er hverken rimeligt eller nødvendigt, at forsikrings-selskaberne skal slippe for at dække de indtrådte erhvervsevnetab, fordi staten vil sætte loft over lønnen i fleksjob og nedsætte de gældende krav til resterhvervsevnen.

Risikoen for overkompensation til skadelidte bliver jo nu elimineret, fordi der kommer til at gælde en maksimal løn i fleksjob.

Herefter bør man helt adskille løn i fleksjob og ydelser fra en privat arbejdsudygtighedsforsikring, således at den sidstnævnte form for ydelser altid skal udbetales ubeskåret til forsikrings-tageren (borgeren) uanset om han/hun er eller ikke er i fleksjob og uanset hvad, han/hun måtte tjene herved.

Forsikringselskaberne må selv ændre deres policevilkår.

Dette skal bestemmes ved lov, f.eks. ved en regel af følgende ordlyd:

”Ydelser fra en arbejdsudygtighedsforsikring, som er tegnet privat eller kollektivt, nedsættes ikke, selvom den forsikrede oppebærer løn hidrørende fra et fleksjob”.

Rødovre, den 4. april 2011

H. Kallehauge
Formand for PTU
Tidl. landsdommer
/chk

Efterløn og mennesker med handicap - Aftrapning og afskaffelse af fleksydelsesordning

Regeringens forslag om afskaffelse af efterløn ser nu ud til også at sigte på mennesker i fleksjob.

Er det en nødvendig konsekvens og udtryk for ligestilling?

Eller er der tale om mangel på social forståelse og "ligemageri", fordi regeringen ikke kan se forskellen mellem mennesker med og uden handicap i relation til pensionsalder?

Det turde ellers være elementært, at der er flere væsentlige forskelle:

- Selvom levealderen for normalbefolkningen fortsat stiger og er steget ganske meget i en årrække, stiger den ikke tilsvarende for mennesker med handicap
- Selvom man har en vis rest-erhvervsevne, som kan udnyttes i et fleksjob, betyder det jo ikke, at den holder lige så længe som normalbefolkningens. Tværtimod ved man, at senfølger af funktionsnedsættelse medfører et langt hurtigere tab af arbejdsevne end den, der svarer til normalbefolkningens aldersbetingede forandringer.

En ligestilling kræver derfor her som i så mange andre sammenhænge, at man gør forskel efter saglige kriterier.

Hvis normalbefolkningen skal pensioneres, når den når aldersgrænser mellem 67 og 70 år, så skal mennesker med handicap pensioneres væsentligt før og generelt set ikke senere end 60 år og for manges vedkommende en hel del tidligere efter en konkret individuel bedømmelse.

Hvis et menneske har en skæv ryg, et ben, der er kortere end det andet, eller anden legemlig asymmetri og/eller lammelser, der er ujævnt fordelt, er det jo åbenbart, at bevægeapparatet, led og muskler belastes og slides ujævnt. Dette forværres meget, når man tillige benytter stokke, skinner og støttekorset. Sådanne mennesker udvikler over en årrække uundgåeligt slidgigt og andre belastningsskader, som medfører kroniske smerter, som det er svært at behandle og begrænse.

PTU kan nævne, at gruppen af polioramte i 60'erne og 70'erne blev rehabiliteret i langt højere grad, end nogen anden handicapgruppe hidtil er blevet det her i landet. De polioramte kom i skole, fik uddannelse og kom ud på arbejdsmarkedet i ordinære job. Mere end 80 % af alle polioramte, både kvinder og mænd, kom i arbejde, men kun få holdt i 40 - 45 år. Efter omkring 25 - 30 år fik de fleste brug for nedsat arbejdstid og senere tillige tidlig førtidspension.

Skal mennesker som disse og andre med lignende funktionsnedsættelser aldrig kunne opnå en efterlønsnende ydelse eller arbejdsmarkedspension?

Normalisering og inklusion har altid været et vigtigt mål for handicapbevægelsen. Det gælder også med hensyn til arbejde.

Men det skal foregå med den form for kompensation, som sikrer lige muligheder. Ganske som såvel FN's Standardregler om Lige Muligheder for Mennesker med Handicap (1993) og Handicapkonventionen (2006) kræver.

Inklusion på arbejdsmarkedet kræver også en reel og værdig afgang fra dette med ret til pensionsydelser af den ene og anden art ved en for mennesker med handicap passende aldersgrænse. Den kan passende ansættes til højst 60 år.

PTU henstiller, at regeringens forslag om at aftrappe og på sigt at afskaffe fleksydelse for mennesker med handicap opgives og erstattes af en ret til efterløn og andre lignende ydelser, når mennesker med handicap fylder 60 år.

Rødovre, den 4. april 2011

H. Kallehaug
Formand for PTU
Tidl. landsdommer
/chk